

‘Een half uur,’ verbeterde papa haar.

En mama zei: ‘Toen oma en opa aanbelden en jij ging opendoen, toen hebben wij het haar verteld. En we hebben gevraagd ook iets bij te dragen.’

Emma glom van trots. Ik nam haar handen vast en ze stapte op de trampoline. Ze stak haar bibs wat achteruit, veerde een beetje door haar knieën maar echt springen deed ze niet. Ze durfde niet, dat had ik wel gedacht. Ik hield haar handen nog wat steviger vast.

‘Niet zo hard,’ protesteerde ze. ‘Je knijpt mijn vingers tot moes. Zo kan ik niet springen.’

Ik liet haar handen los en inderdaad, ze begon te springen. Haar armen hield ze stijf tegen haar lichaam gedrukt, maar ze sprong wel hoog. Weer klapte iedereen in de handen.

‘Tijd voor het aperitief,’ zei mama, toen het applaus opgehouden was.

Iedereen wandelde terug naar het terras. Alleen Emma en ik bleven achter.

Toen de gasten allemaal weer aan de tuintafel zaten,

zag ik hoe mama naar de keuken liep en met twee zakken chips terugkwam. Ze begon de schaal te vullen.

‘Wil je dat ik een kopje chips haal?’ vroeg ik aan Emma, want ik had er zelf ontzettend veel zin in.

‘Jaaah, chips!’ juichte Emma.

Ik sprong van de trampoline en rende naar het terras. Op de trampoline spelen konden we nog de hele avond. Nog voor ik bij de tuintafel was, riep ik al: ‘Mag ik chips meenemen naar de trampoline?’

‘Nee,’ zei papa. ‘Eten en tegelijk springen is gevaarlijk.’

‘Ach kom nou, ze is toch jarig,’ probeerde mama.

‘Ook op verjaardagen is dat gevaarlijk,’ vond papa.

Ik liep door naar de keuken en kwam gauw terug met twee grote, felgekleurde bekers. Een fluorgroene en een gele. De fluorgroene was voor Emma. Met mijn handen als een toeter voor mijn mond ba-zuinde ik naar haar: ‘Ik mag geen chips brengen van papa!’

Papa protesteerde lachend: ‘Moet de hele straat het soms horen?’

Hij was opgestaan en liep naar de kelder om de aperitiefhapjes te halen. Ik ging zitten en zag dat Emma de lange veters alweer rond haar enkels wikkelde.

‘Waar zijn jouw schoenen?’ vroeg mama aan mij. Ik had niet aan mijn schoenen gedacht.

‘Emma, breng je mijn schoenen mee?’ riep ik.

Ik begon de twee bekers te vullen. Ik wilde ze allebei even vol doen. De eerste beker, die met haar lievelingschips, was nog maar half vol of Emma stond al naast me.

‘Je bent mijn schoenen vergeten,’ zei ik.

Ze draaide zich om en liep terug. Ik ging door met vullen. Toen de bekers boordevol waren, stapelde ik boven op die van Emma nog een extra heuveltje zoute chips. Daar hield zij het meeste van. Ze kwam teruggelopen met in iedere hand een roze schoen. Heel voorzichtig tilde ik haar overvolle beker op en riep: ‘Kijk! Allemaal voor jou!’

Ze was al bijna bij de trap en toch rende ze nog wat harder. Ze lachte en ze straalde, en in het zonlicht straalden ook de duizenden glittertjes feestelijk

mee. En toen gebeurde het... Ze viel. Ik hoorde de bonk van haar hoofd op de stenen trap. Mama rende naar haar toe.

Kleine oma zei: 'Flink drukken op de buil, dan wordt die niet groter. Dat deden wij vroeger ook.'

Oom Bram riep naar mama: 'Zitten er ijsblokjes in de diepvriezer? Ijs is goed tegen het zwellen!'

Ik zei niks, ik voelde me misselijk. Want ik had Emma naar de trampoline teruggestuurd.

Toe nou, Emmeke...

Mama tilde Emma op. 'Haal papa, we moeten meteen naar de dokter!' riep ze.

Ik sprong op, zette mijn beker met een klap op de tafel neer en probeerde weg te lopen, maar honderd handen hielden me tegen. Ik rukte me los en rende weg.

'Mama, wacht!' gilde ik. 'Ik wil mee!'

Met Emma in haar armen liep mama naar de auto. Emma huilde en ik begon ook te huilen, net zo hard als zij. Oma kwam achter me aan.

'Kom, we gaan terug naar de trampoline, ben je niet blij met je trampoline?' vroeg ze. Haar stem klonk hoog, het deed pijn in mijn oor. Ze zette korte, snelle pasjes. Maar ik wist dat ze me niet in kon halen, haar benen waren veel te oud. Bij de auto ging ik naast mama staan, bij de deur achteraan. Op de linkerkant van Emma's gezicht zag ik een helrode streep.